

Chaloupka

Trapsavec 2013

calibre 0.9.6

Chaloupka

Ten les je nějaký divnej. A že jsem už lesů prošel dost. Lesy jsou různý. Hustý, řídký, tmavý, smíšený, smrkový, borový, nebo třeba zabordelený. Tenhle ne. Tenhle je prostě divnej. Takovej tichej. I v noci les žije a kdo pořádně poslouchá, hodně toho uslyší. Tady ne. Ticho jak v márnici a po cestě skřípou jenom moje kroky.

Ale co. Pořád je lepší divnej les, než kanape v činžáku.

A jak si tak šlapu tím divným a tichým lesem, najednou ucítím vůni. Takovou divnou vůni, která se do lesa vůbec nehodí. I když, divnej les – divná vůně. Zřejmě místní specialita.

Ale, jak tak šlapu dál a vůně sílí, zjišťuju, že jí vlastně znám. Takhle nějak to vonělo u nás na rohu, kde bývala cukrárna. Vanilka, skořice, čokoláda, ale hlavně ta vanilka.

Vůně mě přivádí až na lesní mýtinu a tam vidím zdroj oné libé vůně. A z toho nečekaného zjištění mě přestávají poslouchat nohy, protože další, co si pamatuju, je hvězdnaté nebe nade mnou a mokrej mech pode mnou.

A na mýtině stále pevně stojí prapůvod toho všeho.

S plotem z cucavých tyček, s kůlnou z lékořice a s dveřmi zdobenými cukrovou polevou, tam stojí budova, ne zcela nepodobná perníkové chaloupce.

Zmaten jak včela koukám na chaloupku a vida všechny ty pochutiny vůkol, z nedostatku potravy v těle mi žaludek začne zpívat tak dokonale, že se po mě ohlédne i karamelová korouhvička na střeše.

V chaloupce zavržou péra v posteli a ze dveří se ke mně šourá jakési vetché stvoření o hůlčičce.

„Blbe, sotva jsem zabrala a ty tu děláš takovej randál.“

Stvoření se šourá blíž a já vidím, že je to velmi sešlá stařena, která zjevně pamatuje císaře pána.

„Co tu vůbec děláš“ zaskřehotá pamětnice.

Stále ještě v mírném šoku zašeptám:

„Jdu na vandr.“

„Cožé?“ stařena se ke mně nakloní a z dlaně si u ucha udělá trychtýřek.

„JDU NA VANDR.“zopakuji důrazněji.

Stařena ode mne odskočí jak štípnutá včelou.

„Co tak řveš, nejsem hluchá.“

Bába už bude totálně šus, pomyslím si a mám se k odchodu.

Stařena mi však s nebyvalou čiperností nadběhne a s roztomilostí připomínající úsměv kobry mi zašveholí přímo do obličeje:

„Snad by si nepohrdnul mou pohostinností, panáčku.“

Když překonám silný pocit dávení a touhu prchnout, vyhrává ve mně slušné vychování a já následuji paní domu směrem k chaloupce.

„Jakpak se jmenuješ, panáčku?“

„No, Honza“ zamumlám.

„Tak Jeníček ...“ stařeně se nehezky zablýskne v očích a já začínám svého slušného vychování poněkud litovat. Ale co naděláte. Vychování je vychování a tak nakonec i já vstoupím do stařenina obydlí.

Pěkná chaloupka, pěkná. Tedy z venku rozhodně.

Nejsem sice přehnaný estét, ale v chaloupce je zcela jasné, že stařena si s úklidem už nějaký ten pátek hlavu neláme a já mám čím dál tím silnější pocit, že v rozkopnuté maringotce nejmenovaného kočovného národa to

bude jistě mnohem útulnější.

„Posad' se, panáčku, posad', Jeníčku“, šveholí babizna a já se poctivě snažím najít alespoň decimetr čtvereční volné plochy k sezení.

Poctivě, leč marně.

Všude, kam oko dohlédne, jsou různé mističky, džbánečky, plechovky a kotlíčky, povětšinou naplněné podivnými roztoky, vydávajícími dosti kyselý zápach. Nakonec nacházím jakési štokrle v místnosti, která sice vypadá jako kozí chlívek, ale svým způsobem je nejčistější z celého obydlí.

Hurá, zaraduji se v duchu, ale radost z toho, že se nejspíš vyhnu tetanové infekci, trvá jenom chvíli.

Najednou se do chlívku přiřítí babizna a začne přede mnou šermovat čímisi, co vypadá jako lopata na sázení chleba do pece.

Do pece?

Hlavou mi běží známá pohádka, včetně způsobu eliminace babizny, ale v tom se babizna ušklíbne a zavrčí:

„No to víš, celá žhavá. Jako bych to neznala. Ukážu ti, jak se na lopatu sedá a v tu ránu jsem v ohni. Tak to ani omylem.“

A babizna mě šťouchá lopatou směrem k rozpálené peci.

„Tak rychle, rychle, panáčku, tak vstávej, vstávej ....“

*****

Hostinský Valihrach měl trempy docela rád, ale když mu zůstávali chrápat v lokále po zavíračce, tak to neznal bratra.

„Vstávej, vstávej, panáčku“, třásl s vandrákem v rohu lokálu, až se mu ho konečně povedlo probudit.

Vandrák se vymrštil od stolu jak pružina a vytřeštěnýma očima koukal na

hostinského Valihracha, jako by viděl ducha.

„Kde, kde, kde je ta baba“ koktal a vyděšeně se rozhlížel kolem sebe.

Hostinský se rovněž rozhlédl a nakonec zaparkoval pohled na účtence dotyčného.

„Tak to máme deset kousků, a jak tě tak poslouchám, tak sis jich musel dát pár ještě ve vlaku“, poznamenal zkušeně hostinský a s úšklebkem sledoval, jak se vandrák snaží roztřesenou rukou vylovit z kapsy hotovost.

Když konečně za vandrákem zapadly dveře, zapálil si hostinský Valihrach dýmku, do sklenice nalil patnáctiletou whisky a usazen za pípou ve starém ušáku přemýšlel nad tím, jak ta dnešní mládež nic nevydrží. Pár piv a už jdou do vrtule.

A hostinský Valihrach zabafal z dýmky, usrkl ze sklenice whisky, otevřel časopis pro pány a svému okolí se již dále nevěnoval.

*****

Ten chlap do toho piva snad něco přilejvá, pomyslím si před zavřenou hospodou. Takovej příšernej sen a nakonec ještě vyhazov z lokálu. On si tam teď bude lebedit u fajfky a mě vyhodí do zimy.

Chvilku ještě pozoruju, jestli se hostinský nakonec neustrne nad chudákem vandrákem, ale nad pípou se vznáší obláček dýmu a přes pípu je hozenej ubrus. Dneska už to na pivo moc nevypadá.

No co, když trochu šlápnu do vrtule, třeba na mě zbude na osadě trocha svařáku. Svižným krokem vyrážím směrem k lesu, a když mímám poslední chalupu, ucítím takovou divnou vůni.

Takovou sladkou.

Takhle nějak to vonělo u nás na rohu, kde bývala cukrárna.

Vanilka, skořice, čokoláda, ale hlavně ta vanilka.

Otáčím se na podpatku, pravděpodobněji řvu a nehledě na svou mírně širší postavu vyvíjím takovou rychlost, až mi od kanad odletují kusy šterku.

Na nádraží na poslední chvíli naskakuju do půlnočního vlaku.

Do města.

Do činžáku.

Na kanape.

*****

Tichá, setmělá vesnička.

To božské ticho ruší jen přijíždějící vlaková souprava, řev a dupot jakéhosi pomateného individua zděšeně prchajícího k nádraží, a tichý šum pece z nedaleké pekárny, kde zrovna dávají na zápraží vychladnout jednu ze svých nejlepších specialit.

Luxusní vanilkové rohlíčky.

Petr Soldát – Harmonika

1. místo v kategorii Próza nad 23 let
Trapsavec 2013